

2

Ik ga op vakantie en neem mee ...

Elk jaar als wij met vakantie gingen, stond onze voormalige buurvrouw perplex hoe wij het toch weer voor elkaar kregen om met drie kinderen en twee honden in een stationswagen met uitsluitend een dakkoffer op het dak gemonteerd fluitend weg te rijden richting vakantiebestemming. Ze vroeg ook elk jaar hoe wij dat deden. Dan vertelde ik altijd weer hetzelfde – dat het een kwestie is van prioriteiten stellen in hetgeen je denkt nodig te hebben in een warm vakantie-land. Spijkerbroeken gaan sowieso niet mee. Té warm. Aldaar loop je toch óf in zwemkleding óf in een luchtig hemdje met korte broek of rokje, met daaronder een paar slippers. Dus waarom schoenen met naaldhakken meenemen?

Toen zij met vakantie gingen, zag ik aan de gezichten dat er nogal eens wat stress bij kwam kijken. Even lukraak geteld, gingen er zo'n vijftien paar schoenen mee, alleen al voor de buurvrouw en haar twee dochters. Een fors uitgevallen zak met aardappelen, een pot pindakaas, een pak hagelslag, een grote pot met jam, een pak macaroni en noem maar op. Alles ging mee. Want artikelen met de merken die wij hier hebben, zijn vast niet op de vakantiebestemming te krijgen. En altijd vroeg ik me af, wanneer zij de koelkast in de auto gingen stouwen.

Meestal stond ik met de buurman voor vertrek een praatje te maken en vaak vroeg hij zuchtend, hoe ik het toch voor elkaar kreeg om zo 'weinig' mee te nemen.

Mijn stelling luidde altijd: "Per persoon een weekendtas. En wat je meer meeneemt, daar zit je de hele weg mee op je schoot."

Op de heenweg naar onze vakantiebestemming namen wij alleen het hoognodige mee. Op de terugweg echter was onze auto net een verhuiswagen. Flessen wijn, 'wijnkoeien' (van die vijf-literkartonnen met een spuituit van de wijncoöperatie), zwijnenworsten, lamsbouten, kaasjes, suikerklontjes van La Perruche, lavendelhoning. Alles ging en gaat in grote hoeveelheden mee terug naar huis. Dus eigenlijk zou de titel van dit stukje moeten zijn: *Ik ga op vakantie en neem mee ... terug!*

3

Rotterdams dialect

Zowel MijnLief als ik zijn geboren en getogen in Rotterdam. Voor ons werk komen we daar allebei nog steeds regelmatig. En altijd vind ik het prachtig om dat Rotterdamse dialect te horen. Bij Rotterdammers ga je geen koffiedrinken, daar 'gaat je een bakkie doen'. Daar vraag je om 'de' zout. Daar zeg je niet dat iets makkelijk gaat, maar: "Ut is as kakke sonder douwe." Als je ergens bang voor bent, dan 'bent je dur bunsig fan'. Als je twee dingen tegelijk kunt doen, is dat in het Rotterdams 'scheite en seike tegelijk'. "Die bolle is me sus, kent je ut sien dan?"

De Beurstraverse, het winkelgebied bij het Beursgebouw, heet in de volksmond 'de koopgoot'. Bij Blaak staat er een puntige flat. Die heet in de volksmond 'Ut Potlood'.

Je woont niet in Rotterdam-Zuid, overigens de goede kant van Rotterdam, maar 'je woon op Suid'. De handen uit de mouwen steken wordt in het Rotterdams 'Niet lulle maar pelle.'

Ik vind het ook heerlijk om over de markt op Blaak te lopen en dan te horen: "Twee bakke arebeije foor vijf piek."

Iemand met een haviksneus heeft in Rotterdam 'un neus as un sinksnijert'. Hij heeft bijna een bal op zijn gezicht gekregen wordt: "Hij hept bekant un bal op sun bek gehad." Aardappelen heten 'arepols'. Heb je nog koude voeten? Dat wordt: "Hebbie nog kouwe potuh?" Er zijn ook theedoeken in Rotterdam te koop met de tekst 'Natte T-doeck'.

Het zijn zomaar wat uitspraken, maar als je echt het Rotterdams wilt horen, luister dan eens naar Ed Aldes van TV Rijnmond of loop eens over de markt op Blaak. Dan hoor je het echte Rotterdams zoals het nog bestaat. Heerlijk!